

Ria Anne Donovan

ALINA & DAVID

2. rész

Váratlan ajándék

helma

Helma 2024

Ria Anne Donovan

VÁRATLAN AJÁNDÉK

Alina & David

2. rész.

© Gréczi Nikolet 2024

Minden jog fenntartva. A könyv bármely
részletének közléséhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-323-6

A borító Szopos Katalin munkája.

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna: <https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna: https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

Prológus.....	7
1. fejezet	8
2. fejezet	19
3. fejezet	25
4. fejezet	38
5. fejezet	50
6. fejezet	65
7. fejezet	70
8. fejezet	74
9. fejezet	80
10. fejezet	92
11. fejezet	105
12. fejezet	112
13. fejezet	123
14. fejezet	131
15. fejezet	138
A szerző bemutatkozása	142

Prológus

Mindig egy üres papírlappal kezdődött. Te csak ültél ott, és nem tudtad, hogy mihez kezdj magaddal. Annyi lehetőség várt rád, amelyek közül választhattál. Katherine – életében először – taktikázott csupán. Egy kiválasztott szakma, amely első hallásra tetszőlegesnek tűnik, de álmok nincsenek mögötte. Csak ő tudta, senki más, és ez volt az első, ami hidat képezett közte, és a barátai között.

Katherine-re élete legnehezebb döntése várt, amiért súlyos árat kellett fizetnie. Nincs visszaút, nincs megbánás, és mégis valamit elveszít ezáltal. Valami, ami egy törött üveghez hasonlít, amit, ha bár meg fog tudni ragasztani, de soha többé nem passzolnak úgy egymáshoz a darabok, mint amikor még teljesen egész volt. Vajon kész felnőni ahhoz, ami rá vár?

1. fejezet

– Tényleg itt vagyunk? Nem hiszem el! – néztem a lányokra bugyuta vigyorral az arcomon.

A szünidő utolsó napjait élveztük. Pola szülővárosában, Rybnizben. Sajnos már nem maradt a szülein kívül senkije sem, így egy hostelben szálltunk meg. Pola igyekezett titkolni, de már korántsem úgy ismerte a várost, mint annak idején, gyermekkorában. A fiúk nem szívesen egyeztek bele abba, hogy most nélkülük utaztunk el nyaralni.

– Napokon belül megváltozik az életünk, ti is izgultok? – robogott ki az erkélyre Mia, pezsgős poharakkal egyensúlyozva. A szállásunk közel volt ugyan a központhoz, de elveszett a sok épület között, és már akkor nehezen találtuk meg, amikor ideértünk. A szemeimet égnek emelve odaléptem, hogy segítsék neki.

– Honnan szerezted? – érdeklődött Pola, majd a pezsgősüvegért nyúlt.

– Majd én – vette át gondolkodás nélkül a palackot Mia, mire meglódult a vérnyomásom.

– Fedezékből – kiáltottam, és megrántottam Alina karját és kuncogva bújtunk el a kanapé mögé.

– Nem kell úgy félni – kérte ki magának rögtön Mia, majd a pukkanás pillanatában gyorsan becsukta a szemét a biztonság kedvéért.

– Igyunk arra, hogy orvos leszek – kiáltotta hevesen Mia, amikor már ki merte nyitni újra a szemét. Sokan becsültük azért Miát, mert ő szinte egyből tudta, hogy milyen hivatást szeretne választani.

– Igyunk San Francisco városára – emeltem fel én is a poharamat, de tisztában voltam vele, hogy ez Alinának nagyon nem fog tetszeni, hiszen nehezen tette magát túl azon, hogy én eltávolodom tőlük. Pedig nagyon jól tudta, hogy szó sem volt ilyesmiről, hiszen az életem részei voltak ők, már gyerekkorom óta.

– Igyunk arra, hogy ügyvéd leszek – szállt be Pola is vigyorogva, csak a hecc kedvéért.

– Lányok! Így egész éjjel inni fogunk – panaszkodott Alina a fejét csóválva, mégis jól szórakozva a megállapításán.

– Elég! – hallgattattam el őket, és megköszörültem a torkomat. – Emlékeztek arra az éjszakára, amikor Hope megszületett? – néztem rájuk nosztalgiázva.

– Igen – bólogattak a többiek egyetértően, hiszen azon az éjszakán mindannyian ott álltunk a folyosón.

– Akkor éjjel tudtuk meg, hogy Karen és Alina féltestvérek – emlékezett vissza Pola. Sosem vallottuk be Alinával azt, hogy mi már sejtettük ezt előbb is.

– Aznap éjjel megfogadtuk, hogy mi mindig egy család leszünk, történjen bármi. Alina, tudod jól, hogy mindegy melyik városban leszek én, te vagy akár Pola és Mia. Mert mi mindig egy család leszünk – emeltem fel a poharamat, és ekkor tényleg ezt is gondoltam, hogy minket semmi és senki nem fog szétválasztani.

– Kukucs! Hol van a nagynéni? – gügyögött bele a telefonba Alina, a sóbánya előtt állva. Amióta csak megszületett, Hope volt a mindene.

– Már ne haragudj, Alina! De ez nem egy telefonos játék – világosította fel rögtön Mia. – Ehhez nem kellene neked is ott lenned? – csóválta meg a fejét, majd a mutatóujjával arra utalt, hogy a barátnőnk hobbant egy kicsit. Pola együttérző volt, és oldalba bökte Miát figyelmeztetésül, hogy nem ez a legjobb alkalom ehhez.

– Nem azért jöttünk el idáig, hogy be se menjünk – kezdte el húzkodni Pola Alina pólóját, amikor látta, hogy lassan mi következünk. Alina még éppen telefonált, amikor sorra kerültünk, ő mindig nehezebben szakadt el mindenkitől, akit szeretett. Gyorsan elrakta a telefonját és Pola felé fordult dühösen, amiért megzavarta.

– Én még szerettem volna felhívni Davidet is – nézett Polára bosszúsan.

– Sajnálom! – vont vállat a barátnőm, és előhalászta a jegyeket a táskájából, mivel már azt várta, hogy beljebb

kerülhessen. Miután ellenőrizték a jegyeket, megálltunk közvetlenül a bejárat előtt. Egy férfi átadott mindenkinek egy fejlámpát.

– Ez minek? – forgatta gyanúsan a tárgyat Mia, ő volt az, aki mindig félt a sötétben. Olyan hirtelen állt meg, hogy a mögötte menetelő bámészkodó pont a hátának sétált. Zavartan húztam arrébb a barátnőmet, hogy elférjenek tőle.

– Kérem! Fáradjanak be, mert feltartják a sort – tessékelt beljebb minket a férfi kissé türelmetlenül.

Mia jó hangosan az értésünkre adta, hogy mit gondol erről a kis túráról, és szaporán vette a levegőt.

– Itt sötét van! – kiáltott fel, és visszafordult volna, de még éppen el tudtam kapni a kezét, mert azt is tudtam, hogy meg fogja bánni, ha ezt kihagyja

– Mia! Pont ezért kaptuk a fejlámpát – bökdöstem meg a homlokát, próbálva elviccelni a helyzetet.

– Nem érdekel – rikácsolta, belekapaszkodva a lámpájába, és sápadtan tekintgetett a barlang bejáratára. Alina türelmetlenül elé állt, és idegesen elvette a lámpát Miától, hogy bekapcsolja.

– Mia! Nem szeretnél örömet szerezni Polának? – tudakolta tőle. –Tudod, hogy mennyire szerette volna látni.

– Ez zsarolás – fűjt maga elé egyet Mia, és zsörtölődve elindult.

– Milyen hosszú ez a barlang? – érdeklődött suttogva Alina.

– A hossza 2 km – tájékoztattott minket Pola izgatottan, és igyekezett mindent elraktározni az itt töltött időből.

– Hát ez csodálatos! – hagytam rá elgyötörten, és meneteltem a vezető után, ahogyan csak a lábam bírta. Miát nem igazán nyugőzte le a bányá, de hősiesen tűrte a megpróbáltatásokat, szerintem a világért sem maradt volna most le tőlünk. Vagyis egészen addig, amíg hirtelen meg nem állt a vezető, és fel nem szólította az embereket arra, hogy négykézlábra ereszkedve folytassák útjukat.

– Ez nem lesz így jó csajok! – nyögte ki Mia rosszat sejtve, és riadtan körülnézett. A vezető eljutott egy kisebb nyíláshoz, ahol térdre ereszkedett, és át is ment rajta, ugyanezt várva mindenkitől. Vonakodva követtem, de Mia meg sem mozdult,

sóbálvánnyá meredt. Még hallottam a hátam mögött, hogy Alina próbálja négykézlábra könyörögni. Mikor áttértem, és leporolva magam felálltam, Mia hátulról belém jött. Szerintem senki sem ért ki olyan gyorsan abból a résből, mint ő. Fogalmam sem volt róla, hogyan tudta rávenni magát erre.

– Te vagy a tanú rá, hogy meghív egy fagyira – bökte meg a vállamat Mia villámló tekintettel. Vigyorogva néztem Alinára, aki épp akkor egyenesedett fel Mia mögött. És ő szintén mosolyogva vállat vont.

– Valahogy muszáj volt rávenni, hogy megmozduljon – nevetett rám jóízűen.

– Elnézést! De mi is látni szeretnénk! – krárogott egy hang türelmetlenül, mert Pola pont a kijáráshoz állt. Amikor végre mi is a vezető felé fordultunk, elállt szinte a lélegzetünk attól a látványtól, ami elénk tárult. Egy nagy helységben álltunk, ahol a falak különböző színekben játszottak a rávetülő fények miatt, és egy kivájt lépcsőszerűség vezetett további felfedeznivalók felé. A vezető közelebb intett mindenkit, és rekedtes hangján elmondta, – ki tudja aznap hányadszor – a hírhedt legendát.

– Amikor Kinga, IV. Béla lánya, megérkezett Lengyelországba, szerette volna valamivel megajándékozni a hazáját. Amikor megtudta, hogy nem termelnek kősót, megkérte az édesapját, hogy adja oda neki Magyarország egyik sóbányáját. El is utazott, hogy megnézzé magának. A jegygyűrűjét az egyik aknába dobta, hogy birtokba vehesse a sóbányát. Csodával határos módon a gyűrű és a só követte gazdáját haza, Lengyelországba. Amikor Kinga Wieliczkába ért, megparancsolta, hogy az egyik dombon kezdjenek ásni, és láss csodát, néhány ásónyom után megtalálták a Magyarországon eldobott gyűrűt és a sót. Itt nyitották meg az első sóbányát, de a wieliczкаи és bochniai bányászok mai napig vitatkoznak azon, hogy melyikük bányája volt az a hely, ahol a gyűrű előkerült. Mindenesetre mindkét bánya védőszentje Kinga és II. János Pál pápa lett – hajolt meg ezzel a vezető, és a termen

körbementogatva elindult a lépcsők felé. Mi pedig lenyűgözve követtük őt.

– Hol vagyunk most? – tudakolta Mia, és kíváncsian felnézett Polára, tőle várva a választ. Az éjszakai égbolt és kissé ittas állapotunk nem volt hasznunkra a tájékozódásban.

– Nem vagyok google maps – kérte ki magának Pola fáradtan. – Egyébként azt én is szeretném tudni, hogy hol vagyunk – nézett körül a barátnőm, kissé dülöngélve. Pola, aki mindig ok-okozati összefüggéseket keresett, és bátran rábízhattuk magunkat, most céltalanul tekergette a nyakát a bár előtt, ahonnan kijöttünk.

– Ugye csak vicceltek? – emeltem fel a fejem meglepődve, egy csuklás kíséretében. Este tizenegy felé járt már az idő, és mi úgy gondoltuk, hogy megérdemelünk egy utolsó bulizós estét, amilyen eddig még soha nem volt. A Margaritha győzött meg minket arról, hogy ne menjünk haza túl korán, kicsit még szabadok akartunk maradni.

– Pola! Hol van a szállásunk? – nézett Alina villámló tekintettel rá, az éj sötétjében.

– Azt hiszem, a betűvel kezdődik – kezdte el törni a fejét Pola, majd vadul elkezdett kutatni a táskájában a lakcím után.

– A betűvel? – kerekedtek ki a szemeim, ahogy a többieké is, a helyzet teljesen abszurd volt.

– Én meg foglak fojtani öt másodpercen belül, ha nem mondd meg – jelentette ki Mia és ránézett a telefonjára, számolva rajta az időt.

– Itt születtem, nem lehet olyan nehéz megtalálnod azt az utcát – gondolkoztam hangosan, Polára nézve.

– Az ugye még megvan, hogy én már nem itt élek? – vágott vissza a barátnőm türelmetlenül. – Nem is beszélve arról, hogy itt is sok minden megváltozott – tette hozzá.

– Haza akarok menni – panaszolta fáradtan Alina, majd folytatta a csuklássorozatot, látszott rajta, hogy már alig áll a lábán. Az este is hidegre fordult. Tanácstalanul néztem a

többiekre, én sem szerettem volna sok időt tölteni az éjszakában.

– Egyszerűen csak megkérdezek valakit – emelte fel a fejét céltudatosan Pola, és körülnézett. A közelünkben volt egy bulizós csapat, így nagy bátran felénk indult kissé imbolyogva.

– Miért érzem úgy, hogy ez nem túl jó ötlet? – nézett rám Alina feszülten. Pisszegve oldalba könyököltem, és a kibontakozó jelenet felé fordultam.

– Cześć! Przepraszam, czy możesz mi powiedzieć, gdzie znaleźć tę ulicę? – kérdezte Pola büszke tartással. Én már ezt sem értettem, nemhogy még a fiatalok válaszát. Elkeseredve jött vissza a barátnőm, mint aki már feladta volna a dolgot. Mia ránézett Polára elgyötörten, de már sejtette a választ.

– Mit mondtak neked? – érdeklődött ásítózva, egyik lábáról a másikra állva.

– Nem értettem! – nézett vissza rá Pola és lehajtotta a fejét.

– Ennyi! Vége – fogyott el Mia türelme, és átkulcsolta dühödten Pola nyakát, mire idegesen lefejtettem róla az ujjait.

– Mi az, hogy nem tudod, mit válaszoltak? – Beszélsz lengyelül, nem? – mondtam, türelmet erőltetve a hangomra, nehogy veszekedés legyen a vége a közös esténknek.

– Igen, de olyan gyorsan mondták, hogy nem tudtam követni – panaszkolta Pola kétségbeesetten.

– Az a pad elég kényelmesnek tűnik – mutatott jobbra Mia, és már indult is volna felé – Csak ki kell valamivel párnázni – tette hozzá.

– Nem fogunk egy padon aludni – tértem magamhoz gyorsan a kábultságából, és Mia után nyúltam. Pont ebben a pillanatban szólalt meg a telefonom. Klaus neve villogót a kijelzőn, hagytam párat csörögni mire felvettem.

– Szia! Hogyan telik az estétek? – érdeklődött kedvesen.

– Szia! Hát nem éppen úgy, ahogyan azt elterveztük – trilláztam a telefonba, és mérgesen néztem a többiekre.

– Mi folyik ott, Katherine? – érdeklődött Klaus még viszonylag nyugodtan, de már észrevehető volt az aggodalom a hangjában. Miközben az utcát kezdtem el zavartan pásztázni, bevallottam neki a jelenlegi problémánkat.

– Elmentünk még egyet bulizni, és Pola nem találja a cetlit a címünkkel – vallottam be őszintén, mire a megnevezett barátnőm küldött felém egy dühös pillantást.

– Remekül kiegészítitek egymást – jelentette ki Klaus mérgesen, és sóhajtott egy nagyot. Imádtam őt, de azt nehezen viseltem el, hogy néha velem szemben is megütötte ezt a hangot. Sajnos most nem alaptalanul.

– Hé! – kiáltott fel a telefonba Mia, ekkora igazságtalanság hallatán. – Azt utcák tehetnek erről, hiszen annyira hasonlóak – védte meg magunkat.

– FigyeljeteK ide! Ez most nem játék! Alina! Hívd fel légy szíves az édesanyádat, és kérd meg, hogy diktálja le a címet. Pola, még te vagy a legmegbízhatóbb, írd fel legyél szíves. Utána pedig üssétek be a telefonos térképbe, és MENJETEK HAZA! – vette kézbe az irányítást a férfi, kissé idegesen. – Oh, és méltóztass szólni, ha hazataláltatok – csapta le a telefont Klaus.

– Azt hiszem, mérges – jelentettem ki bágyadtan, és Pola erre elkezdett nevetni. Alina ránézett, és ő is hahotázni kezdett Mia kíséretében.

Néhány perc után megkaptuk a címünket. Azt is a fejünkhöz vágtaK, hogy felkeltettük Karent és Hope-ot. A GPS sem volt túl együttműködő, de hosszas nyomkodás után legalább azt megtudtuk, hogy hol is vagyunk pontosan.

– Még sohasem sétáltam ennyit – panaszkolta Mia két órával a hazaindulásunk után. –Talán, amikor plázáztunk – tette hozzá.

– Hallgass, Mia! – kérte Pola a homlokát ráncolva, miközben próbálta folyamatosan belőni a megfelelő irányt. Megvolt a magához való esze, de a technikával nem boldogult túl jól, sem a térképekkel.

– Szerintem ez az utca lesz az – mutattam előre, mert felfedeztem egy plakátot, amit, ha jól emlékszem, a hostelből kilépve láttunk meg.

– Tényleg – ugrándozott Mia, és körülnézett, hogy megpróbálja beazonosítani az utcát, bár szerintem ő akkor sem erre figyelt, amikor elindultunk.

– Honnan veszitek? – nézett körbe Pola is. Úgy tűnt ő még mindig alkoholos mámorban úszott.

– Onnan, hogy ott van az a plakát – mutattam tétován a jobb oldalon álló magas épületre, melyről egy hatalmas plakát lógott lefelé, és ebben a pillanatban nagyon büszke voltam magamra. Legalább is a következő percre.

– Arról a plakátról beszélsz, ami az egész városban szerte-szét ki van rakva? – érdeklődött finoman Pola, a fejét vakarva, és újra a telefonjára nézett. Életemben nem nézhettem rá ilyen dühödten, mert nem folytatta tovább.

– Azt hiszem, igazad van – mutatott a villogó pontra Alina a telefonján, Polának segítve ezzel. Pár perces menetelés után ott álltunk a lépcsőház előtt.

– Engem délig ne keltsetek fel – kértem, és lelkesen benyomakodtam az épületbe. Megkönnyebbülten halásztam elő a telefont, és írtam egy gyors üzenetet az otthoniaknak. Mire lefürödtem és átöltöztem, válaszoltak is. Anyuék egy puszit küldtek, Klaus pedig egy dühös smile-t és annyit írt mellé, hogy gratulál.

Az éjszakai kalandunk miatt a délelőttöt a szállásunkon töltöttük, és próbáltunk magunkhoz térni. Én tényleg nem siettem el a felkelést, de Pola is karikás szemmel keringett körülöttünk. Mia divatmagazinokat lapozgatott felpolcolt lábbal. Alina elgondolkodva pakolta be a cuccait a bőröndbe, mert a kora esti géppel terveztünk hazamenni.

– Mire gondolsz? – ébresztettem fel az ábrándozásaiból, és megérintettem a könyökét.

– Alig várom, hogy lássam az otthoniakat – felelte őszintén. Megértettem őt, hiszen a kis Hope mindenkit elvarázsolt.

– Én is – bólogattam, de egy részem örült, hogy még itt lehettem közöttük, egy utolsó közös kalandra.